

vilde komme til at udskyde dette Spørgsmaal om vor Seminarieuddannelse, som dog maa være det indledende, til en Fremtid, som vil ligge temmelig langt ude i det fjerne. Men maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg havde rigtignok ikke tænkt mig nu at fremsætte et Lovforslag om at ordne de økonomiske Forhold. Det, jeg havde tænkt mig, fordi ogsaa jeg føler, at der er en Nødstilstand, var at stille et Ændringsforslag til Finanslovsforslagets tredje Behandling om en Forhøjelse af det Statstilskud, som ydes til de private Seminarier. Men man vil naturligvis ikke i et Ændringsforslag til tredje Behandling af Finanslovsforslaget kunne, som det ærede Medlem ønskede, indsætte ogsaa Ting, der vedrørte Seminariernes Administration eller Undervisning eller andre Forhold. Med Hensyn til Statsseminarierne talte det ærede Medlem, som om han tænkte, at jeg vilde komme med et Lønningsforslag vedrørende dem. Det kan jeg ikke komme med særskilt. Der vil komme et Lønningsforslag for forskellige Institutioner, der henhører under Kultusministeriet, og som jeg har givet Løfte om, at de skulde følges ad. Deriblandt var ikke Statsseminarierne paa Grund af — jeg kunde sige — et Uheld, en Forglemmelse, eller at der ikke havde været nogen Forhandling mellem mig og Statsseminarierne om det Forhold. En anden Sag er det, om man ved en Forhandling om dette Lønningsforslag i Lønningsudvalget kan komme til at beskæftige sig ogsaa med Forholdene ved Statsseminarierne, men det skal jeg paa dette Tidspunkt ikke udtale mig om. Selv om det skete, vilde det paa et saadant rent Lønningslovsforslag være umuligt at indføre noget som helst, som havde Hensyn til den administrative Ordning ved vore Statsseminarier.

Det var væsentligt, hvad jeg havde at sige, idet jeg skal afholde mig fra at komme ind paa de mere almindelige Bemærkninger; det er gjort saa godt af de tidligere Talere, at jeg ikke vilde kunne gøre det bedre, mange af dem er jo ogsaa paa dette Omraade adskilligt mere sagskyndige, end jeg personlig er eller kan være. Jeg haaber, at Lovforslaget skal faa en velvillig og hurtig Behandling i det kommende Udvalg.

**Nørgaard:** Ærede Medlemmer skal ikke være bange for, at jeg skal trække Forhandlingerne for længe ud, vi skulde jo gerne være færdige i Dag, og det er kun faa Bemærkninger, jeg har at gøre.

Jeg synes, at den Forhandling, vi har ført, i nogen Maade har godtgjort Sandheden af de Ord, som det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sagde, at Folketingsmænd og Lærere holder lange Taler, og jeg er bange for, at skal der nu være baade Lærere og Folketingsmænd i den store Kommision, vil der blive holdt mange og lange Taler, og Forhandlingerne vil blive langvarige. Jeg skal heller ikke komme ind paa de mange forskellige Betragtninger, som er gjorte gældende. Hvis jeg skulde svare det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen), kunde det tage hele Eftermiddagen og Aftenen med; det er derfor kun ganske faa Bemærkninger, jeg agter at gøre.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gjorde opmærksom paa, at jeg havde sagt, at denne Kommissions Arbejde kunde tage lang Tid, og han mente, at man kunde indsætte en Tidsfrist i Lovforslaget. Derom kan man jo forhandle i Udvalget, men jeg tror ikke, man kan sætte den Tidsfrist, at Kommissionen skal være færdig til Efteraaret. Vil vi endelig nedsætte en Kommision, maa vi give den Tid til at arbejde, saa at den kan gøre et ordentligt Arbejde. Man kan ikke forudsætte, at de Mennesker, som kommer i Kommissionen, helt og holdent kan ofre sig for dette Arbejde, de har ogsaa andet Arbejde, og der maa gives dem Tid, deri er jeg enig med den højtærede Minister.

Jeg er enig med det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds — jeg ser ham ikke i Øjeblikket — i, at denne Kommision er alt for stor. En saa stor Kommision er en Uting, sagde han, og deri er jeg ganske enig med ham. Det ærede Medlem sagde derimod noget andet, som jeg ikke er enig i. Det ærede Medlem sagde nemlig, at jeg havde udtalt, at man ikke burde lægge alt for megen Vægt paa Kundskabsstoffet, og deri var han uenig med mig. Havde det ærede Medlem været til Stede, vilde jeg have mindet ham om, at han en Gang har været min Censor ved en Eksamen; men da han ikke er til Stede, kan det vente til en anden Gang, hvor jeg maaske kan faa Lejlighed dertil; jeg vil kun sige til det ærede Medlem, hvad han altsaa vil kunne læse i Tidenden, at man skal passe paa ikke at lægge saa megen Vægt paa døde og unyttige Kundskaber, at Kundskabslysten sløves. Det værste, man kan gøre overfor et Barn eller et ungt Menne-